

Mening eller meningsløshet.

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Vi mennesker gjør vel sjelden noe uten å ha en mening med det vi gjør. Den kan jo være god eller ond, men en mening har vi som regel. Alt det som ikke har en mening, et motiv eller en plan og tanke bak seg er i utgangspunktet meningsløst. Det er min mening!

Motiv, hensikt, mening.....

Om det ikke ligger en mening bak noe må det betegnes som meningsløst. For at noe ikke skal være meningsløst må det altså ligge en mening bak det som er eller det som skjer. Går vi så ut fra at noe ikke er meningsløst er det to ting som er viktig, det ene er hvilken mening det er og det andre hvem som da i tilfelle har hatt denne meningen.

Går vi til et av de store spørsmål for menneskeheten, nemlig meningen med livet, verden og universet, kan det hele være bare meningsløse tilfeldigheter. Det vil det selvsagt være dersom det ikke er noen som har hatt en plan med det hele og en mening ved at alt er blitt til. Men er det en mening må det altså være noen som har hatt denne meningen, det må være en arkitekt, en byggmester, en skaper!

Jeg velger å se bort fra det meningsløse, både med livet og med universet, jeg velger å tro det er en mening, jeg velger en skaper, en arkitekt bak alt. Det er to spesielle grunner til dette valget, den ene er at alt fungerer så suverent, at alt arbeider sammen, at vi finner de samme system, den samme genialitet i alt, fra det største til det minste. Vi finner mønsteret i stjernehimmelen og det samme mønster nede i atomenes mikroværld. Den samme mesters håndskrift og penselstrøk finnes overalt. Den andre årsak til at jeg velger skaperen fremfor tilfeldigheten er nok at jeg ønsker selv at mitt liv ikke er meningsløst, men at jeg og er en del av en større plan, en mening!

Dersom vi bestemmer oss for å velge at det må være en skaper og vender ryggen til det meningsløse er det viktig for oss å lære denne skaper å kjenne, undersøke hvem han er og hvordan han er. Noe kan vi se av det som er skapt, vi kan lese om Mesteren i mesterstykket. (Rom. 1)

Når vi tenker oss et univers med galakser på galakser og på at ingen engang drømmer om å nå ut eller noensinde få se enden på det med de sterkeste kikkerter i de lengstflyvende raketter, da må vi innse at Skaperen er stor i forhold til oss mennesker som lever i et lite land, på en liten klode i Melkeveien som er en liten del av en liten galakse.

Når vi vet at selv de skarpeste menneskehjerner kan studere en liten datalje av den lille verden vi lever i et helt liv og enda ikke forstå den fullt ut sier dette noe om Skaperens innsikt og kapasitet på alle områder. Når vi studerer hvordan skaperverket består av uendelige variasjoner som alle er i harmoni med hverandre ser vi en kreativitet uten grense og en plan uten sidestykke selv i en

neve jord eller en sommerfugl vinger.

Og liv, hva er liv? Et gram frø kan bestå av 80 000 enkeltfrø som alle inneholder, ikke bare liv til en plante, men også informasjon til dette livet slik at det blir nøyaktig slik Skaperen har tenkt det til å være. I dette minifrøet ligger og mulighetene til videre liv og frøet utnyttes av dyrkeren ved kryssninger slik at de uendelige variasjoner Skaperen har lagt ned i det første frø ser dagens lys.

Vi ser altså at Skaperen ikke bare har skapt noe som ble til, vi ser at han i selve skapelsen har lagt ned evnen til videre liv med uendelige utviklingsmuligheter. Vi ser at det skapte ikke er overlatt til seg selv, vi ser at Skaperen, livgiveren, er tilstede for å bevare liv og for å utvikle liv. Han er altså ikke bare Skaperen, han er og Bevaren og Utvikleren!

Ved å studere det skapte vil vi lære Skaperen å kjenne, det er innlysende. Men jeg vil og si at ved å lære Skaperen å kjenne vil vi og forstå mer av skapelsen!

Etter min mening står det da en Skaper bak det skapte, for uten det vil alt være meningsløst! Er dette rett da må det og være viktig å finne ut hvilken mening Skaperen hadde med å skape.

Jeg tror at for et tenkende menneske bli en del av livet det å søke å finne ut av dette. Selv søkte jeg etter svar i mange år, helt fra jeg var ganske liten. Egentlig fant jeg ikke noe svar på alt dette og forsøkte å leve i nuet, bare flyte gjennom livet på min måte, ta del i de goder som var og forsøke å styre unne alle problemer. Til tider gikk dette bra, men så dukket spørsmålene opp igjen – hva er meningen bak alt dette, bak liv, bak død, bak glede og bak sorg. Finnes det egentlig en mening med noe?

Da jeg som 30 åring fikk bli en troende var det som å komme hjem etter en lang reise, som å finne noe en hadde lett etter i mange, mange år. Selvsagt var det ikke slik at jeg plutselig visste alt eller at alle spørsmål og alle problemer ble borte som ved et trylleslag, men det var begynnelsen på noe. Jeg visste og følte at jeg var kommet hjem, at jeg var der jeg skulle være, der jeg hørte til. Etter som jeg så ble kjent med Skaperen og leste hva Bibelen fortalte både om skapelse og liv kunne jeg mer og mer forstå hvorfor jeg følte det slik, hvorfor jeg sluttet å lete og hvorfor jeg følte det som å komme hjem. Da er det ikke bare følelser lenger, da er det kunnskap som stemmer med følelsene. Guds ord viser meg at det jeg følte var rett.

Hva var så hensikten med å skape den verden vi lever i og på. Bibelen sier at Gud Herren skapte den ikke til å være øde, men til å være bolig for menneskene. Selv etter at syndefallet har gjort sin virkning må vi vel innrømme at dette ser ut til å stemme. Da jeg ble født var luften full av oksygen slik at jeg som menneske kunne puste og videre slik at forbrenningen av maten kunne fungere slik at jeg ved det kunne vokse og utvikle meg rent fysisk. Det var ikke slik at jeg tilpasset meg miljøet, det var miljøet jeg ble født inn i som var tilpasset meg. (På samme måte er det med

frelsen!»

Lurer vi på hvorfor Skaperen i det hele tatt skapte mennesket ser vi i 1. Mosebok at det guddommen ønsket var å skape mennesket i sitt bilde, dette forteller oss at de ville han noen å være sammen med, noen som var deres like, noen på deres eget nivå. (Guds barn, bli Ham like.) Vi kan også lese hvilket motiv guddommen hadde i brevet til Efeserne, kapittel 2 og vers 7: » For at han i de kommende tider kunne vise sin overvettets rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus!»Den som vet og som minner seg selv på hvilket motiv, hvilken mening som ligger bak skapelsen vil alltid bli hos Herren!

Skaperens mening var altså å skape noen som han kunne få brukt sin nåde, sin godhet og sin rikdom på. Dette er derfor Hans motiv for alt han har skapt, skaper og vil skape, alt han har gjort, gjør og vil gjøre. Alt annet er ut fra hans synspunkt meningsløst.

Vel, vi mennesker kan velge, det meningsfylde eller det meningsløse og ser vi virkelig hva meningen er, hvilket motiv som ligger bak alt, velger vi selvsagt det meningsfylde.

Det er derfor Djevelen hele tiden søker å gi troende mennesker tanker som går motsatt vei. Han vil ha oss til å tro at Skaperens mening er å kreve, å ta glede og liv fra oss, å presse oss mest mulig for å se hvem som holder ut, å plukke ut de beste egnede, de sterkeste og beste til en evig elite av mennesker som skal bruke evigheten til å tilbe Ham. På grunn av at folket hører på Anklageren i stedet for Frelseren får vi en mengde religiøs virksomhet som trellebinder folket selv om Jesus faktisk sa at den Sønnen får frigjort blir virkelig fri!

Fariseerne mente at disiplene brøt sabbaten da de spiste av kornet langs veien, men Jesus sa da at sabbaten var til for menneskets skyld og ikke mennesket for sabbatens skyld! Dette betyr at kristendommen, eller troen, ikke i første rekke kom for at Gud skulle bli æret, men for at mennesket skulle få hvile og fred! Mennesket er ikke til for kristendommens skyld, men så har Gud elsket verden at han ga sin sønn, den enbårne, for at alle dem som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv! Kristendom er ikke Guds krav til en fallen menneskeslekt, det er Guds eget hjerte gitt til en syndig verden.